

blive saa nødvendigt. Er Skagenshavnen først kommen — og jeg haaber, at det virkelig maa lykkes at bringe den til at svare til de Forventninger, som næres til den — mener jeg dog egentlig ikke, at det var ved Hirtshals, vi skulde begynde. Skønt jeg ganske vist hellere i Dag vilde have begyndt ved Hirtshals end ved Skagen, synes jeg, at den Dag, vi have Skagenshavnen anlagt, kan man ikke allerede begynde at gøre Løfter med Hensyn til Hirtshals.

Det andet Punkt er en Fiskerihavn inde i Limfjorden inden for Harboøre. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) har mange Gange her i Tinget talt for en Havn ved Krik, og jeg har indtil i Sommer været inde paa, at der var vistnok noget i det. Den Sagkyndighed, hvormed det ærede Medlem taler for denne Havn, har gjort, at jeg paa Forhaand havde en vis Sympati derfor. Da vi kom og sejlede ind i Limfjorden fra Harboøre, begyndte jeg straks at spørge: Hvor ligger Krik? Vi sejlede omtrent en Mil mod Øst — der var ingen Krik — derefter svingede vi om en Hage og sejlede tre Fjerdingsvej mod Nordvest, og der fandt vi Krik. Jeg vil nu sige, at en Havn, som man skal sejle saa langt omkring efter, skal man sandelig ikke gøre til Fiskerihavn, undtagen naturligvis det skal være for den Smule Fiskere, som bo paa det Sted. Jeg tror, at saa snart Fiskeribaadene ere komne inden for Harboøre enten ved egen Hjælp eller indslæbte ved Hjælp af „Vestkysten“, kan man sige til dem: Vær saa artig, nu kunne I selv tage fat, og saa ville de søge til Lemvig eller Struer, eller de ville, hvad søkyndige Folk have erklæret meget godt kan gaa, blive liggende midt i Fjorden, thi den er ikke saa urolig, at de ikke godt kunne ligge der og afvente bedre Tider. Jeg vil derfor ikke have mindste Lod eller Del i det, som staar i Betænkningen, som et Løfte om en Havn paa dette Punkt.

Jeg kommer saa til Ribe. Det har undret mig lidt, at det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) ikke allerede har været oppe og talt for det. Jeg ser ham heller ikke endnu. Jeg vil kun sige som alle de andre, at jeg tror, at det er noget af det umuligste, der er til. Selv om vi have faaet det nedsat fra 900,000 Kr., som den forrige Plan androg, til de 600,000 Kr., som den nyværende Plan gaar ud paa, tror jeg, at

det er alt for meget, og at vi hellere maatte give Ribe Kommune de 600,000 Kr. til at sætte i Sparekassen og lade den trække Renter deraf til sine Fornødenheder. At smide dem ud til dette anser jeg for en Fejl. Det er ikke af ny, men af gammel Dato. Dette Punkt har været fremdraget i sin Tid for Finansudvalget, allerede, saa vidt jeg husker, i 1893 eller 1894, men da kom alle til det Resultat, at det vilde være unyttigt.

Efter at jeg saaledes har udtalt mig for enkelte og imod andre Punkter, vil jeg dog ende med at sige, at jeg gaar frimodig til at stemme for Forslaget i dets Helhed, saaledes som det er forelagt af Regeringen og med den Ændring, som er stillet af hele Udvalget.

Ovesen: Ved et flygtigt Øjekast viser Betænkningen over det foreliggende Forslag jo en skøn Enighed blandt Udvalgets Medlemmer, idet Forslaget tiltrædes paa et enkelt Punkt nær, hvor der er stillet en Ændring af et Mindretal, et Par ærede Medlemmer, men naar vi rykke frem i Behandlingen, og samtlige 14 Udvalgsmedlemmer have haft Ordet, som det næsten ser ud til, de ville faa, for saa vidt de ere til Stede, vil det maaske dog til sidst vise sig, at Enigheden er ikke saa grumme skøn endda, men at der egentlig kun er Enighed om et eneste Punkt, nemlig Bygningen af Molerne — derom er der jo fuld Enighed — men i øvrigt er Udvalgets Medlemmer delte i ca. et halvt Dusin Mindretal, som paa en ganske ejendommelig Maade ere gaaede sammen om at anbefale Forslaget. Grunden dertil er, som det allerede tydelig nok er udtalt af de Talere, som have haft Ordet, væsentlig den, at man ønsker at faa begyndt paa at gøre noget for Fiskeriet paa Vestkysten, og da man fra visse Sider meget stærkt har slaaet paa — det udviser jo ogsaa Betænkningen — at hvis vi ikke tog Forslaget, som det foreligger, risikerede vi, at det hele blev standset, maaske endogsaa for en længere Tid, og da de sagkyndige saa stærkt holde netop paa det, som her foreligger, og det ogsaa nu har faaet Ministerens Tilslutning, er jeg gaaet med Flertallet. Ogsaa jeg anser det for absolut nødvendigt, at vi faa gjort noget for at hjælpe Vestkystfiskerne, men jeg er dog fremdeles tilbøjelig til at tro, at vi vilde handle fornuftigst, om vi endte med at bygge Molerne og saa foreløbig saa Tiden